

thinget. Saaftald vilde Landstthinget dog komme til at faae Ordet som den Anden og ikke, saaledes som det egentlig er nu, som den Tredie, efterat Folkethinget to Gange har havt Ordet, og vel at mærke anden Gang i Finantsloven, hvilket betyder endnu noget Mere. Det var dette, jeg vilde henstille til de høitærede Ministre, om der ikke er Grund til at overveie, om man ikke kunde tage noget mere Hensyn til Landstthinget ved Afgjørelsen af saadanne Sager.

Under Justitsministeriet findes der fremdeles opført paa Finantslovsforslaget under II. F. 1. „Retsbetjente, der lønnes med fast Gage, Tilleg efter Sædomsfrivning 6,062 Rd.“, hvilket Beløb er blevet nedsat med 648 Rd. De Herrer ville erindre, at Spørgsmaalet er, hvorvidt der skal tilstaaes de Retsbetjente Sædtillæg, hvis Hovedindtægt er Sportler eller Indtægter af Jord eller andre saadanne Emolumenter. Efterat jeg med megen Omhyggelighed har gennemlest de høist interessante Forhandlinger, for hvilke dette Spørgsmaal har været Gjenstand i det andet Thing, forekommer det mig, at man ikke godt kan komme til noget andet Resultat, end at naar Sagen sees fra den reent juridiske Side, have Retsbetjentene ligesvem Krav paa Sædtillæg af denne Deel af deres Lønning; naar man veier Lovens Ord, troer jeg ikke, at man godt kan komme til noget andet Resultat. Jeg maa altsaa ganske vedkjende mig den Overbeviisning, at hvis de vedkommende Embedsmænd vilde gjøre dette Spørgsmaal til Gjenstand for Domstolenes Prøvelse, maatte disse utvilsomt give dem Medhold. Nu skal jeg paa den anden Side ikke nægte, at det er meget rimeligt, at de Medlemmer, som specielt have behandlet Sagen, da den var til Forhandling i Rigsdagen, ikke have tænkt sig Lovens saaledes — jeg skal meget gjerne indrømme, at dette er muligt, men det forekommer mig, saalænge Spørgsmaalet dog i ethvert Tilfælde er yderst tvivlsomt, at det ikke paa nogen Maade er hensigtsmæssigt, at man indlader sig paa igjennem Finantsloven at forandre eller fortolke en Lov, om hvilken det, som sagt, i ethvert Tilfælde til Syvende og Sidst dog maa erkjendes, at det er tvivlsomt, hvad dens sande Mening er. I et saadant Tilfælde

synes jeg, det vilde være meget bedre, om man forelagde et specielt Lovforslag, hvorved man forandrede de Bestemmelser i den tidligere Lov, ved hvilke man var kommen til at udtrykke sig anderledes, end man havde tænkt at ville udtrykke sig. Dette er forresten en Sag, som jeg antager, at andre af Thingets Medlemmer, der ere dette Spørgsmaal langt mere nægtige end jeg, ville gjøre til Gjenstand for Forhandling.

Under § 10 IV. I. findes opført „Overstoleledirektøren, Gage 2,400 Rd.“, og der er i det andet Thing tilføjet følgende Anmærkning: „Ved Balance ophører dette Beløb at udbetales som fast Gage.“ De Herrer ville erindre, at for to Aar siden blev ved Finantslovens Behandling en lignende Tilføining indført i det andet Thing, men at den blev udstemt i Landstthinget, og at det derpaa ogsaa senere blev vedtaget i det andet Thing at lade den udgaae. Om denne Post som Overstoleledirektør skal vedblive at være fast gageret eller ikke, forekommer mig at være et Spørgsmaal, som ligger udenfor Finantsloven. Jeg troer ikke, at Sagen for Diebliffet er moden til Afgjørelse, og at den derfor heller ikke bør afgjøres ved Finantsloven. Efter min Mening er Landstthinget egentlig, om jeg saa maa sige, bundet ved sin Tre til at gjøre Forsøg paa at stemme denne Tilføining ud igjen, hvad det jo, som sagt, allerede har gjort for to Aar siden. Forøvrigt skulde det undre mig, om ikke den høitærede Kirke- og Underviisningsminister selv vilde stille et Forslag til at lade denne Bestemmelse gaae ud.

Med Hensyn til Theaterbygningen skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at da Theatrets Budget var til Forhandling i det andet Thing i forrige Samling, havde Kirke- og Underviisningsministeren, som det vil være de Herrer bekendt, stillet Forslag om, at Sorø Akademi skulde eftergive Theaterklassen den Gjæld, hvori denne stod til Akademiet. Dette Forslag blev forkastet i det andet Thing. Hensigten med det havde været at sætte Theatret istand til at fuldføre den Bygning, som nu er til saa stor Vansir for Byen. Da Sagen dengang var til Behandling i det andet Thing, yttrede Kirke- og Underviisningsministeren, at han, næste